

Dosarul nr. 2ra-186/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (jud. A. Brăgaru)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. I. Secieru, V. Mihaila, I. Cotruță)

ÎNCHEIERE

10 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Igor Blanari

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Igor Blanari împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Muzcafe Plus” cu privire la constatarea raportului de muncă, încasarea plăților salariale și a prejudiciilor cauzate, precum și obligarea de a face însemnările în carnetul de muncă

împotriva deciziei din 20 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Igor Blanari și menținută hotărârea din 9 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 8 august 2018, Igor Blanari a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Muzcafe Plus” cu privire la constatarea raportului de muncă, încasarea plăților salariale și a prejudiciilor cauzate, precum și obligarea de a face însemnările în carnetul de muncă.

În motivarea acțiunii a invocat că la 20 februarie 2017, prin ordinul nr. 05/1-C din 20 februarie 2017, a fost angajat la SRL „Muzcafe Plus” în funcție de jurist.

A comunicat că, deoarece nu a primit salariul, a fost dat afară fără motivare, dar și fără achitarea salariului, urmare la aceste nereguli și ilegalități, dânsul a scris mai multe plângeri la Inspekția Muncii.

Totodată, au fost înaintate și câteva plângeri la inspectorul fiscal teritorial, iar prin scrisoarea nr. 26-10/1-06 din 31 iulie 2018, a fost informat că Serviciul Fiscal de Stat, în limitele competenței va întreprinde toate măsurile prevăzute de legislație față de contribuabilul menționat, în scopul preîntâmpinării posibilelor cazuri de prejudiciere a bugetului de stat.

A precizat că perioada de neachitare a salariului constituie 17 luni, iar salariul lunar constituie suma de 3 000 de lei, aşadar, SRL „Muzcafe Plus” urmează să-i achite suma de 51 000 de lei.

Şi-a întemeiat pretenţiile în baza dispoziţiilor art. 43 din Constituţia RM, art. 5, 9, 90 Codul muncii, Hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 11 din 3 octombrie 2005.

A solicitat admiterea acţiunii, constatarea raporturilor de muncă dintre el şi SRL „Muzcafe Plus”, obligarea SRL „Muzcafe Plus” la achitarea salariului în favoarea lui şi a prejudiciilor cauzate, precum şi de a face însemnările în carnetul de muncă.

Prin hotărârea din 9 iunie 2020 a Judecătorei Chişinău sediul Centru, a fost respinsă acţiunea ca neîntemeiată.

Au fost încasate din contul lui Igor Blanari în beneficiul SRL „Muzcafe Plus” cheltuielile de judecată formate din cheltuieli pentru asistenţă juridică în mărime de 3 000 de lei.

Prin decizia din 20 octombrie 2020 a Curţii de Apel Chişinău, a fost respins apelul declarat de Igor Blanari şi menţinută hotărârea primei instanţe.

Întru consolidarea soluţiei adoptate, instanţele de judecată ierarhic inferioare au reţinut că înscrisurile prezentate de reclamant - contractul individual de muncă nr. 05 din 20 februarie 2017, contractul de răspundere materială integrală nr. 05 din 20 februarie 2017, procura eliberată de directorul SRL „Muzcafe Plus” din 20 decembrie 2017, precum şi ordinul nr. 05/1-C din 20 februarie 2017 nu demonstrează existenţa raporturilor de muncă între Igor Blanari şi SRL „Muzcafe Plus”.

Prima instanţă şi instanţa de apel au stabilit că, contrar prevederilor art. 118 CPC, Igor Blanari nu a prezentat probe precum că în temeiul actelor nominalizate, acesta a prestat careva servicii, or după cum urmează din materialele dosarului, nu au fost administrate alte probe, relaţionarea cărora ar determina concluzia existenţei raporturilor de muncă dintre Igor Blanari şi SRL „Muzcafe Plus”.

Cu referire la pretenţiile din acţiune privind încasarea salariului şi a prejudiciilor cauzate, instanţele de judecată ierarhic inferioare au conchis că respectivele pretenţii comportă un caracter subsecvent pretenţiei privind constatarea raporturilor de muncă şi în rezultat urmează soarta acesteia, urmând a fi respinse.

La 9 decembrie 2020, prin intermediul oficiului poştal, Igor Blanari a declarat recurs împotriva deciziei din 20 octombrie 2020 a Curţii de Apel Chişinău, solicitând admiterea acestuia, modificarea deciziei instanţei de apel şi/sau a hotărârii primei instanţe, soluţionând prin decizie problema în fond.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu actele judecătoreşti recurate, deoarece au fost încălcate sau aplicate greşit normele de drept material sau normele de drept procedural, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată, fiind interpretată eronat şi subiectiv legea.

Cu referire la prevederile art. 355 Codul muncii, a remarcat că litigiile de muncă se examinează în maxim 30 de zile, în speţă, cererea de chemare în judecată a fost depusă la 8 august 2018, termen exagerat de examinare, ca într-un final nici să fie examinată.

A subliniat recurentul că au fost aduse mai multe plângeri, toate anexate la materialele dosarului, prin care a demonstrat că a reprezentat SRL „Muzcafe Plus” în procese de judecată, a solicitat apărarea drepturilor personale prin Agenția protecției datelor cu caracter personal, a solicitat verificarea și opinia SFS și a Inspecției Muncii, care au menționat că urmează să se expună instanța.

La 23 decembrie 2020, în adresa SRL „Muzcafe Plus” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Igor Blanari, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 147), însă corespondența menționată a fost returnată de către oficiul poștal cu mențiunea „nereclamat” (f. d. 148-149).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care SRL „Muzcafe Plus” să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 9 decembrie 2020 împotriva deciziei din 20 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Igor Blanari, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Igor Blanari, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are

caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Igor Blanari urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Igor Blanari.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru